

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/2010

Vážení čtenáři,
Chceme vám popřát krásné prožití velikonočních svátků jara a lásky člověka k člověku, v nichž si připomínáme vzkříšení Ježíše Krista a jeho učení.

Kež by se celý svět naučil žít bez váleka a lidského utrpení!

Vaše redakce

Česká kolonie Zubovščina na Ukrajině (Ohlas na rukopis knihy Jaroslava Ornsta)

Náš krajan, rodák z malé Zubovščiny, připravil k vydání knihu, jejíž význam spočívá nejen v tom, že představuje podrobnou kroniku vesnice, ale především v tom, že podrobil důsledné analýze příčiny, okolnosti a důsledky vzniku stodvacetileté existence české vesnice na Ukrajině. Při napsání této knihy autor pečlivě zpracoval početné archivní zdroje, rodné kroniky, rozhovory a svědectví pamětníků a současníků. Kniha má pět částí, v nichž jsou popsána různá období sociálního, ekonomického a kulturního života této české lokality na Ukrajině.

V části první *Doba vzniku a prosperity (1870-1914)* autor analyzuje situaci v carském Rusku kolem roku 1870 a popisuje lokalitu, která byla vybrána a koupena našimi předky, vzpomíná na naše prarodiče a jejich rodiště v Čechách.

V knize se zdůrazňuje snaha prvních českých usedlíků racionálně uspořádat svůj život a hospodaření. Proto i výsledky hospodaření byly mnohem lepší, než v okolních vesnicích.

V knize je popsán zajímavý společenský život, tradice a lidové zvyky krajanů. Hodně místa autor přiděluje rozvoji kulturních a sociálních institucí (škola, klub, knihovna, nemocnice apod.). Bylo by vhodné zde zdůraznit, že i sám autor knihy byl dlouhou dobu velice iniciativním ředitelem školy, což přispělo k rozvoji kulturního života vesnice.

Část druhá *Doba přeměn a útrap (1914-1945)* mapuje složitou politickou a ekonomickou situaci, která souvisela s obdobím 1. světové války, říjnové revoluce a kolektivizace. Tyto převratné události se hluboce podepsaly na životě a osudu vesničanů. Porevoluční doba na první místo stavěla zájmy státu, plnění závazků a hospodářských plánů, čímž zájmy a potřeby jedince byly odsunuty do pozadí. V této části knihy se zdůrazňuje, že i za těchto těžkých podmínek české obyvatelstvo dokázalo nejen plnit plány a závazky, ale zároveň si zabezpečit víceméně normální existenční podmínky.

Autor spravedlivě zdůrazňuje, že jak v hospodaření, tak i v každodenním životě české vesnice se vždy posazovalo to, co bylo výhodné, užitečné a prospěšné.

Kniha J. Ornsta vysvětluje všechna utrpení vesničanů v období 2. světové války, kteří vynakládali nelidské úsilí, a hodně z nich zaplatilo životy za vydobyté vítězství.

Pro mnohé krajany slavná cesta v boji proti fašismu skončila v Československu, kde mohli poznat svou starou vlast. Už v tu dobu u nich vznikla myšlenka návratu do historické vlasti, ale ta se mohla uskutečnit až po černobylských událostech.

Doba Obnovy a zklamání (1945 - 1961). To je název 3. části knihy, kde autor analyzuje těžkou poválečnou etapu života Malé Zubovščiny. Nehledě na obrovské lidské a materiální ztráty a díky vyčerpávající práci a obětavosti vesničanů život na vesnici se relativně zlepšoval, ale často přicházelo i zklamání v podobě různých reorganizací, spojení s chudšími sousedními kolchozy, eskalací dodávek zemědělské produkce a daňového zatížení apod. Tato situace prohlubovala naděje na možnost návratu do staré vlasti, ale záměrné byrokratické překážky nedovolily se zapojit do 1. poválečné vlny reemigrace.

Ve čtvrté části *Doba nejistoty a nadějí (1961-1986)* autor poukazuje na to, jak ekonomické a sociálně politické změny v bývalém Sovětském Svazu negativně ovlivnily rozvoj české vesnice. Autor knihy ukazuje, jak různá reorganizační opatření, zejména sloučení menších kolchozů do větších sovchozů zapříčinilo hospodářské ztráty, vedlo k okleštění samostatnosti ve způsobech hospodaření a určování odměn pracovníkům apod. Autor analyzuje pozitivní a negativní důsledky transformace sovchozu na vědecko-výzkumný zemědělský ústav. V takovém pokusném hospodářství se postupně vytvářely přednosti české tradice hospodaření, došlo ke změně poměru českého a nečeského obyvatelstva, mnohé vedoucí funkce byly obsazeny osobami, které nebyly původem z Malé Zubovščiny.

V poslední páté části recenzované knihy *Doba ohrožení a stěhování (1986-2002)* J. Ornsta se obrací k událostem neklonné doby. V 80. letech 20. století sociálně-politický a ekonomický systém SSSR se ocitl v hluboké krizi, ze které se už nevzpamatoval. Černobylská katastrofa se stala jejím hrozným dovršením. To vše se podepsalo na životě české vesnice. Vysoká úroveň radiace přímo ohrožovala jak zdraví, tak i samotnou existenci české komunity. „A tak rychle narůstal pocit nejistoty. A více než to: pocit, že hrozba zkázy je příliš reálná. Další generace tady nemá budoucnost.“ Tak hodnotí vzniklou situaci autor knihy Sametová revoluce v Československu a Gorbačovova perestrojka probudila v té době šílenou myšlenku: přesídlení do vlasti předků. Autor v této části popisuje vznik a působení iniciativní skupiny pro vytvoření kulturně osvětové krajské organizace Čechů a Slováků, a posléze analyzuje i konkrétní postupy této skupiny a obrozené Československé kulturně osvětové společnosti J.A. Komenského na Ukrajině ve věci přesídlení krajanů z oblasti Černobylu do staré vlasti. Autor poukazuje na úsilí, energii a cílevědomost iniciátorů přesídlení, kteří prorazili byrokratické bariéry, formalismus a docela i odpor ze strany ukrajinských vládních orgánů vůči návratu krajanů do vlasti předků.

Domníváme se, že o knihu Jaroslava Ornsta Česká kolonie Zubovščina na Ukrajině budou mít zájem nejenom rodáci z Malé Zubovščiny, ale i mnozí občané České republiky, pro které není lhostejný osud krajanů z oblasti Černobylu ve složitých podmínkách novodobých dějin.

Doc. Stanislav Černý, CSc.

Mgr. Marie Iljuková-Černá, CSc.

Doc. Boris Iljuk, CSc.

Příběh z Mirotína

Poslední tři roky před odjezdem do vlasti z obce Mirotína, okres Zdolbunov kraj Rovno nebyly bezpečné, žili jsme ve stálém strachu. Báli jsme se, kdy nás přepadnou banderovci, kteří okrádali a vraždili. Na bezbranném obyvatelstvu páchali neuvěřitelná zvěrstva. Naše obec musela zřítit domobranu a tím zabránit, aby nás kdykoliv napadli. Když odešli do Svobodovy armády schopní muži i ženy, byla ještě větší obava, jak dále uchránit obec před banderovci. Do domobran se zapojili všichni, kteří nebyli odvedeni do armády, i mladí hoši, kteří nebyli plnoletí. Také se přihlásily některé ženy. Musela se udělat opatření pro ochranu obyvatel. Jedním z opatření bylo, že se občané, kteří neměli zděný dům, uchylovali na noc do zděných domů, aby v případě střelby byli ochráněni. Také se musela zabezpečit okna okenicemi a dveře závorami. Domobrana byla soustředěna do dvou nebo tří domů jako pohotovost. Ostatní muži hlídali venku a v případě napadení dali znamení ostatním, že se blíží nepřítel. Všichni byli připraveni se bránit. V takovém ovzduší napětí a stálého nebezpečí jsme žili až do odjezdu do vlasti. Občané naší vesnice nevěděli, co je to dobře se vyspat, protože většina z nich byla zapojena v hlídkách. Takový to byl těžký život.

Manželky, které měly muže na frontě, se musely postarat o celou zemědělskou usedlost, obstarat děti i obstarat všechnu práci, která s tím byla spojena a to jak ve žních, tak i na podzim. Najímaly si pracovní síly, kde jen to bylo možné, žebračky, kteří jezdili z Ruska prosit o kousek chleba, nebo Ukrajince ze sousedních obcí.

Na podzim, když se měly vybírat brambory, jeden občan jel koňmi do sousední ukrajinské vesnice najmout dělníky. Tam ho banderovci zajali a drželi ho až do setmění. Donutili ho pod pohrůžkou zabít, aby oklamal hlídku obce a tak aby se dostali do vesnice a mohli konat své zhoubné dílo. Občan ze strachu o svůj život na to přistoupil, a tak se stalo, že on banderovce přivedl do obce. Přemohli první hlídku a odzbrojili ji, šli po vesnici, potkali dva občany a vzali je s sebou jako rukojmí a žádali je, aby je zavedli k starostovi obce, což byl právě můj otec. Starostovi nadiktovali své požadavky, které byly veliké. Požadovali, aby jim zajistil od občanů hovězí a vepřový dobytek, mouku a zbraně. Vyhrožovali, že když nebudou splněny jejich požadavky, vezmou si je sami a udělají s obcí co uznají a řekli, že jestli vyjde jeden výstřel, celou naši rodinu zabijí i s rukojmími. Netrvalo dlouho a ve vesnici se ozvala střelba. Tak naši rodinu a tři občany vyvedli na dvůr a postavili je ke zdi domu, aby vykonali to, co slíbili.

Když jsme stáli v řadě u zdi a před námi stáli popravčí, uvědomili jsme si, že přišel náš konec. Ještě předtím vedoucí banderovců nařídil svému podřízenému, aby šel zapálit stoh slámy, který byl u stodoly. Maminka vyběhla od zdi a s pláčem objala kolem krku vedoucího banderovců a prosila ho, aby nás nechal žít a nenechal zapálit stoh. Jeho srdce se pohnulo a mamincino přání splnil a rozkaz odvolal. Tehdy jsem pochopil, že Pán Bůh pohnul srdcem toho zlosyna a on nevykonával to, co chtěl a tak jsme byli zachráněni.

Vtom přišla zpráva od banderovské spojky, že ve vesnici jsou ranění i zabiti banderovci-naši chlapci-jak si říkali. Vzali mého tatínka a ty tři občany s sebou jako rukojmí a rychle šli dál do vesnice na místo střelby. Mě, sestru a maminku nechali být. Za chvíli se ozvala střelba a viděli jsme oheň, zapálili stodolu toho občana, který je přivedl do vesnice. Dozvěděli jsme se, že při přestřelce byl banderovci zastřelen Jaroslav Jelínek a tři občané byli zraněni. Mezi raněnými byl i můj tatínek Josef Němeček. Na druhém místě přestřelky byl zastřelen banderovci Antonín Zajíček. Právě v tom měsíci ještě padl u Dukly jeho nejmladší bratr Rostislav Zajíček. Na tuto příhodu vzpomínáme s bolestí.

Věřím, že všichni, kteří jsme přijeli v roce 1947 do své vlasti, toho nelitujeme, i když netrvalo dlouho a sovětský komunismus se socialistickými „vymoženostmi“ přijel za námi... Přesto jsme rádi že zijeme opět nyní ve svobodné, drahé vlasti a ne tak jak to prožívali naši prapředkové exulanti.

Jiří Němeček

Od péřové dračky Sofijovské povídačky... Vašíkovy úlety ...

Vašík Hradecký byl jediným synem svých rodičů. Jeho tatínek byl strojním mechanikem na parní pile a maminka Vašíka dobrou dámskou krejčovou, která měla vždy dostatek zakázek. Rodina si žila spokojeně a velmi dobře zabezpečeně, což umocňovalo navíc menší hospodářství dvou desetín pole a pochopitelně i nějaké to domácí zvířectvo. Vašík byl nadaný chlapec a jak to už bývá, poněkud rozmazlený jedináček. Nakolik se dobře učil, mnohé jeho úlety mu rodiče tolerovali. Když bylo Vašíkovi dvanáct let, byl jeho tatínek odvelen do Polské armády. Než odešel do armády, ve svém volnu se velmi rád věnoval myslivosti. Chodíval nejen na zajíce, křepelky, koroptve a divočáky, kterých bylo hojně, ale v tuhých zimách nejen střílel zvěř, ale také pravidelně přikrmoval senem a ovsem. Tu a tam ho Vašík přemluvil, aby ho vzal s sebou, což nerada viděla Vašíkova maminka. Vašíka moc zajímalo, proč tatínek mimo sena a ovsu nese s sebou občas rozpečený burgán a celer.

Když pan Hradecký odešel do armády, nakonzervoval brokovnici a se zbytkem nábojnic ji schoval v dolní části skříně pod šuplíky, kde vytvořil druhé dno skříně. O této skrýši věděla pouze maminka Vašíka s tím, aby ve skříně nebylo moc manipulováno při bílení apod., pokud bude na vojně. Téměř rok puška odpočívala a Vašík po ní ani nikterak nepídil.

Tak jak dospíval, dospívala i jeho zvědavost a vynalézavost.

I stalo se, že ve skříně objevil pušku.

Jednoho dne, když jeho maminka odjela se sousedem ke své matce do sousední vesnice, pušku vyndal, vyčistil od vaseliny. Do svého tajemství zasvětil spulůžáka Havru s varováním, aby nikde nic neřikal. Po vzájemné dohodě

vzali pušku a několik nábojů a vyrazili na zajíce. U nedalekého lesíka na zasněženém poli spatřili chlapci rodinku kňourů. Byli mezi nimi jak dospělí bagouni, tak i větší a menší selata. Blízkou roklí se chlapci snažili co nejvíce přiblížit k divočákům, kteří prorývali snih a dostávali se k zaseté ozimíně. Když chlapci usoudili, že jsou v dostatečné blízkosti pro dostřel, Vašík zalíčil na skupinu selat a vystřelil. Výstřel zasáhl jedno z menších selat, které nemohlo běžet a začalo hrozně nařikat. V ten okamžik se vrátila zřejmě matka selete, která nejdříve také prchala a hnala se k nařikajícímu seleti, poté se obrátila a hnala se směrem ke střelcům. Najednou vyšla rána jakoby z blízkého lesíka a bachyně se poroučela k zemi. Byla to náhoda nebo zázrak? Kluci byli strachy vyděšení a připraveni k úprku. Náhle uviděli, že pochůzkou od lesa si na divočáky vykročil také strýc Josef Mikulecký a kdoví, jak by vše s chlapci dopadlo, kdyby bachyni strýc neskolil.

Když chlapci strýce Josefa uviděli přicházet k nim, běželi mu naproti a už předem se káli.

Strýc velel sebrat do jakéhosi ruksaku zhotoveného z pytle sele, které nesli kluci. Sám uvázal skolenou bachyni za zadní, kterou táhl po sněhu a společně uháněli domů. Cestou strýc kluky rádně vyčínal, a jeden přes druhého slibovali, že už nikdy nic podobného nepodniknou. Strýce Josefa uprosili, aby to nikdy neřekl mamince a nikomu dalšímu. Přislíbili mu také, že mu budou vždy pomáhat při chytání vrabců.

Vašík doma skutečně pušku rádně zabalil, uložil zpět do skříně a až do návratu otce z vojny se o něco podobného nepokoušel.

Od tohoto dne Vašík do značné míry vylepšil své chování nejen k okolí, mamince, ale také hlavně ve škole. Nezapomínal neustále připomínat kamarádovi Toníkovi, aby se někde neprořekl o tom, co kdysi spáchali. Postřelené sele vykurýroval a velmi ohočil s tím, že mu ho dal strýc Josef, což si předem domluvili. Pro klid maminky sele asi po půl roce dal strýci Josefovi.

Mgr. Jiří Holubička, Vroutek

Dravci na Volyni

Je to název článku v letošním prvním čísle. Zaujalo mě poučení, jak se pozná vzteklý pes, tehdy se říkávalo pomínutý. Jak je to blízké tomu, jak nás poučovali naši tatínkové a vůbec dospělí muži. Tenkrát se ještě dbalo na to, co radí starší, nebyla k tomu potřebná drahá média.

To ponaučení ohledně chování toulavých psů bylo velice nutné. Dnes je téměř dokonalá evidence všech psů. Tehdy polské řady to v obcích hlídaly a psi museli mít plechové známky na pásku. Ovšem na těch různých chutorách a podobných menších obcích to bylo všelijaké. Pamatuji se, jak k nám do dolního okraje Kupičova přicházel takový statný pes, z ukrajinského Kupičova, tehdy zvaného chlupácká ves. Nám, výrostkům, kteří jsme pásli krávy se to nelíbilo. Jednou ve třech jsme se na něj připravili, jak ho zbijeme. Ovšem s velmi zlou jsme se potázali. Pes byl agresivní, sice nás nepronásledoval, ale my jsme raději rychle zmizeli.

K velkému výskytu vztekliny došlo v letech 1939-40. Tehdy došlo k velkému přesunu obyvatelstva. Mnoho polských, ale nejen polských rodin, bylo vyvezeno na Sibiř. Němce si odvezl Hitler, tehdy velký spojenec Stalinův, do Říše a na jejich místa přišli obyvatelé s příhraničních pásem od řeky Bug. Zůstalo zde mnoho koček a psů, které zdivočely a mnoho se jich vzteklo.

Mnohokrát tehdy se neslo Kupičovem vyty psů a lidé si říkali, že zas běhá pomínutý pes. Ženské se bály samy chodit drát peří. Pro hochy to byla milá příležitost doprovázet děvčata. Tehdy, v době po příchodu Sovětů, to bylo s loveckými zbraněmi všelijaké. A tak většinou k likvidaci takového posloužily vidle a to byla záležitost těch odvážných. Někteří zkušenější dědové vyprávěli, že pes je velice zranitelný na čumáku.

Prý k tomu stačí dva pořádné klacky. Do jednoho nechat psa zakousnout a druhým ho praštit přímo do černého konce čumáku. Jednou to předvedl s velmi zlým psem soused Karel Holub.

U peří se vzpomínalo na různé příhody s pomínutými zvířaty. Třeba jak se vztekla jednomu Ukrajinci jalovice, pokusaná psem. Nemohl ji nijak dostat z chléva a tak vykopali před dveřmi jámu, do které ona spadla. Jedna vzpomínka byla ještě z Čech z obce Koryta. Babička Mařanová si pamatovala jak tam jednou mladé děvče vyšlo ven a nějaký pes běžel kolem, roztrhl jí zástěru a běžel dále. Pořád kumulovně děvče se ihned vrátilo domů, zástěru zašilo. Nechtělo se jí hledat nůžky, tak nit ukouslo. Za velmi krátko si začala nařikat na bolesti hlavy a její chování začalo být agresivní. Jak to tehdy bývalo, lidé spávali v posteli ve dvou a děti i více. Také toto děvče spalo s mladší sestrou. Prý jednou v noci se ozval strašný řev, ta pokusaná doslova rvala tu mladší sestru. Starší zemřela na vzteklinu a mladší byla tolik poraněná, že zemřela také. V té době, i když to bylo v Čechách, lékařská služba asi nebyla moc dostupná. Po tomto vyprávění jsme, jako děti, mívaly divné sny a při vyprávění jsme zvedaly nožičky, aby nás ten pes náhodou nekousl. Při tom vyprávění vždy se zdůraznilo, abychom si vzali ponaučení a byli opatrní

Václav Kytl

O nemocech, stonání a léčení na Volyni

Stonalo se asi stejně jako jinde v Evropě. Civilizační choroby ještě tolik nebyly. Téměř panenská příroda, zkušenosti a způsob života lidí (nejen volyňských) byly v rovnováze. Většina nemocí, těch banálních i těch vážnějších, se řešila doma, laicky. Obecná péče poskytovaná státem nebyla. Lékař byl vzácný, byl daleko a platil se. Jednorázová prevence, očkování proti dětským spalničkám, je mojí jedinou vzpomínkou na veřejnou zdravotní péči. Hodí se vzpomenout, že léčení za doby Sovětů bylo zdarma, ale nedostatečné. Dvakrát, jako školák, jsem v té době prošel povinnou zdravotní prohlídkou.

Nesouvisle, jak dozrívá paměť mého dětství, uvedu některé příklady, jak se léčilo podomácku. Z nejtěžšího dětství si pamatuji, jak teta Pěchotová (říkali jí Pěchotka), léčila úbyté zařikáváním. Umývala tělíčko vodou ohřátou nad žhavými uhlíky a přitom se modlila. Titka (teta) Jančáková, domácí léčitelka, mi zase pomohla od zalehnutého ucha. Důmyslný kormoutek z plátna a vosku vsunutý do ucha se zapálil. Hořel pomalu, jako knot ve svíče a vysával zatvrdlý máz. (Dnes vím, že je to tisíciletá metoda z Indie). Občasná boule na hlavě při hraní děček se zlikvidovala na počkání. Pofoukala se a zatlačila čepelí nože. Menší poranění, při kterém tekla krev, jsem uměl ošetřit na místě. Podle rady babičky stačilo ránu dezinfikovat svou močí a pohlídat, aby rádně zaschla. Větší a velká horečka se snižovala celkovým zábalem do studeného, mokrého prostěradla. Obvykle to dělali

dva. V domácí lékárnice nechyběly masti a čaje z přírodních zdrojů. Vzpomínám, že trpící bolestí zubů vyhledával pomoc u kováře, který zub vytrhl. Nebo, pokud byl zub dřevavý, mohl nerv „zaminovat“ tampónem s kyselinou sírovou. To se ale hodnotilo jako nebezpečný hazard. Sám, asi ve čtrnácti letech, jsem řešil bolest zubu vytržením. Ochotně mi pomohl strýc Tomín-kovář. Myslím, že to uměl.

Měl vybrané malé kleště a lín na dezinfekci. Náhodně přítomný Pepa Štrajb byl pověřen, jako anesteziolog, aby mi podržel oběma rukama hlavu. Zásah se nepovedl, zub se přetrhl vejpúl. Asi to byla vina v tom zubu, protože ani později felčarka-laik se skutečnými zubními kleštěmi ten zub nevytrhla. Úsporně, podomácku si matka léčila opakované záněty žil na bérce. Jako účinnější léčbu, vedle obkladů, ji dobří lidé donesli pravou savou pijavicí. Dovedně se nasměrovala na příslušné místo a nechala se nasát. Po odstranění se pijavice posypala popelem, tím se vyprázdnila a uložila do čisté láhve na další použití. A co baňky? Ty byly jen pro dospělé. Zacházet s nimi se muselo umět. Nesměly se při přikládání přehřát. Místní felčar je nosil pohotově v lékařské brašně. Leckterá sousedka to s nimi uměla také. Baňky se namočily, připravila se hořící louč, baňka se správně nahřála a sázela na bolavá záda, Větší bolest, vic baněk. Také až 30 kusů.

V mé rodině se vyskytla zřejmě dědičná nemoc TBC plic. Léčení domácí ani odborné nepomohlo. Sestřička v 11 letech a otec v 41 letech jí podlehl. Nepomohlo horké mléko se psím sádlem, nepomohl lékař v Dermani, který používal tehdy moderní pneumotorax, nepomohla zázračná voda z Lurd, kterou dovezl někdo z poutě do Francie...

Epilog:
„Kalcifikace pravého plicního pole velikosti hrachu“. Tuto větu-kladný výsledek rentgenového snímku, -si předčítám několikrát. Sedím na lavičce v zahradě vily Mattoni v Karlových Varech. Právě jsem vyšel z ordinace Marasykovy ligy proti TBC. Čím to, že genetická TBC v rodině mne obešla? Bacily se nestačily rozmnožit? Zastavily se hned na kraji cesty, zvápenatěly. Zůstala jizvička velká jako hrach.

V hlavě se vynořuje den pohřbu otce a poznamka doprovázejících sousedů: „Teď je na řadě ten chlapec.“ Nebo zprávička ještě bolestivá, pronesená mezi nejmenovanými rodiči: „Toho hochu raději nesbližujte s vaší holkou, je z TBC rodiny“.

Jakýsi příznivý osud nebo zázrak? Je jaro 1947. Těch zázraků jsme prožili porůznu všichni. Zejména těch z doby války. Čtlo by se o nich někomu svěřit. Možná by někoho zajímaly. Musel bych je také ještě umět popsat.

Ing. Josef Kindl (Buderáz)

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Masopustní setkání pražského regionu

Černé mraky na únorovém nebi a bohatá sněhová nadílka v pražských ulicích, nebo mráz barvící jinak narůžovělá líčka uspěchaných chodců do červena, ani vrstva zmrzlého ledu na neodklizených chodnicích nemohly pokazit slavnostní atmosféru pátečního odpoledne.

Druhý měsíc v roce je pro členy pražského regionu spojen s konáním masopustního posezení. Za den D byl organizátory ustanoven pátek 12. února tohoto roku.

Místo konání celé akce se ani pro tento v pořadí již 16. ročník nezměnilo. V prostoru pro účely setkání zvlášť upravené zasedací místnosti Československé obce legionářské nacházející se v hotelu pyšnicím se názvem odvozeným od jednotek bojujících v zákopecích 1. světové války za naši svobodu-Legie. Zde se sešlo 41 Volyňáků a jejich přátel.

Mezi čestnými hosty nechyběl místopředseda Československé obce legionářské plukovník ve výslužbě Alexandr Beer, účastník všech bitev, které naše jednotky svedly s vojáky nacistického Německa na východní frontě.

Při pohledu do zaplněného sálu mě napadla myšlenka, že u prostřených stolů se nesetkali jen Pražští členové, ale byla zde zastoupena celá republika. Zavítali mezi nás volyňští Češi od Chomutova, Mariánských Lázní, Převova i Opavy.

Úvodní slova i následného pronesení přípitku vínem dle vlastního výběru (červeným nebo bílým) se zhostila bývalá předsedkyně pražského regionu paní Irena Malínská-Šmidtová. Poté jsme společně za zpěvu polské písně „Sto ljat, sto ljat“..., popřáli lednovým a únorovým jubilatům do dalších let hodně štěstí zdraví a životní pohody. Následně jsme zasedli ke slavnostně prostřeným stolům a to právě včas, protože se začal servírovat kuřecí řízek s bramborovou kaší, uvažený pracovníky hotelové kuchyně. K dispozici bylo i výborné pečivo napečené kvintetem našich žen, a to Vlastou Hrabákovou, Marií Kadavou, Antonii Kramnou, Annou Maroušovou, a Marií Tůmovou.

Pomyslnou „třešničkou na dortu“ byla nepochybně tombola. Z vypůjčeného klobouku tahala vítězná čísla paní Irena Malínská za spolupráce paní Alice Slavíkové, která tahání lístků vtipně okomentovala. Je samozřejmostí, že ten, kdo se chtěl zúčastnit losování tomboly, si musel nejprve u pana Josefa Šplíchalá z Moldavy zakoupit lístek. Cena lístku zůstala stejná, pouhých 10 korun. Mezi nejčastější výhry patřily předměty z keramiky, ručně pletené papuče, či „kruček“ něčeho ostřejšího.

Účastníci masopustu měli možnost si rozšířit svou volyňskou knihovnu o některé tituly. Mezi nejprodávanejší publikace patřily „Češi v cizině“ od profesora Jaroslava Vavulky nebo „A smrt byla na dosah“ autora Jiřího Vondráčka.

Na více než 150 stranách jsou zachyceny rozhovory se sedmi volyňskými děvčaty, jejichž společným jmenovatelem je účast v jednotkách 1. československého armádního sboru. Ze starších knih byla například k dispozici „Kronika českého Kvasilova“ od Mikuláše Šereťuka.

Bylo postaráno i o hudební doprovod. Za elektrické klávesy zasedl nyníjší předseda regionu Ing. Ludvík Engel. Měli jsme tak možnost zposlouchat se do tónů moderní hudby i vážné hudby.

Celá oslava masopustních svátků byla uzavřena poděkováním Ing. Engela paní Malínské a jejímu týmu, stručně řečeno všem, co se na zdárném a bezchybném průběhu oslav spolupodíleli.

Odcházel jsem z hotelu Legie po čtvrté hodině odpolední a mé kroky směřovaly k mému smíchovskému bytu s pocitem příjemně stráveného předvíkendového dne. V duchu jsem si sám pro sebe vyslovil přání, aby se toto přátelsky naladěné setkání opakovalo i v roce 2011.

Roman Štěr (23 let)

Ještě zpráva z regionu Praha:

Dostala jsem telefonické sdělení ohledně přihlášky na Zájezd na Volyň, ale vzhledem k rychlosti telefonátu jsem nezachytila jméno a telefon žadatele. Proto prosím dotyčného zájemce, aby se ozval znovu písemně, co nejdříve, na mou adresu:

Irena Malínská,
Vraňanská 4,
181 00 Praha 8

Region Olomouc

POZVÁNKA

Olomoucký region oznamuje
že dne 15. května 2010 od 9.00 do 20.00 hodin
Uspořádá u příležitosti 65. výročí ukončení 2. světové války v kulturním domě v Hněvotíně u Olomouce

5. celostátní setkání Volyňských Čechů a jejich přátel...

Zádáme všechny zájemce, aby posílali přihlášku na adresu:

Emilie Procházková, 783 47 Hněvotín č. 23
Telefon: Vladimír Polák, vedoucí přípravného výboru, mobil: 736 158 442
Emilie Procházková 585 944 790,
nebo mobil 736 222 318

Každý účastník zaplatí příspěvek na stravu a režii ve výši 250,- Kč.

Prosíme také účastníky setkání o laskavé sdělení svého původu na Volyň.

Přihlášky zasílejte nejpozději do 15. 4. 2010.

Na setkání Vás srdečně zve za Olomoucký region
Vladimír Polák a přípravný výbor

NAŠI JUBILANTI ...

Region Litoměřice

II. čtvrtletí 2010

Duben: 81 let Jiří Pancíř z Rohožna, bytem Lovosice. 82 let Libuše Hývlová z Mírohoště, bytem Litoměřice. 85 let Josef Chaloupka z Horní Sloupnice, bytem Ústí n. L. 85 let Jaroslav Peterka z Koryty, bytem Roudnice n. L.

Květen: 81 let Nina Bilijenkova z Mírohoště, bytem Hoštka-Kochovice. 81 let Olga Vašíčková z Mírohoště, bytem Liběšice. 81 let Josef Sazeček z Mírota, bytem Chotiněves. 82 let Anna Kudíbalová z Malého Špakova, bytem Třebívlice. 83 let Jiřina Kolocová z Českého Újezdce, bytem Litoměřice. 83 let Antonie Masopustová ze Zdobunova, bytem Litoměřice.

Červen: 84 let Věra Šebestová z Boratína, bytem Polepy. 85 let Anna Bajerová z Buršovky, bytem Úštěk. 86 let Antonie Kohlíková z Mírohoště, bytem Litoměřice

Všem jubilatům přeje za region hodně zdraví a mnoho dalších let

Daniela Zelenková, jednatelka

Region Chomutov

II. čtvrtletí 2010

Duben: 80 let Zdenka Vlnatá z Dlouhého Pole, nyní Nová Role. 75 let Vlastimil Jelínek z Michalovky, Ondřejov u Perštejna

Květen: 80 let Vladislav Musil z Bílé Krynice, nyní Kadaň. 70 let Evženie Kovbasjuková z Odessy, nyní Chomutov. 50 let Jaroslav Báča, narozen v Mostě, nyní Horní Jiřetín.

Červen: 85 let Olga Nedbálková z Dlouhého Pole, nyní Údlice. 75 let Helena Jančarová, Boremel, nyní Jirkov.

Všem jubilatům do dalších let hodně zdraví a štěstí přeje za region

Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Region Žatec

V lednu dodatečně oslavila Evženie Michaličková 81 let.

Březen: 60 let Ing. Jaroslava Řihová, Jimlín. 75 let Anna Michoňková, Kadaň a Václav Průša, Děčín. 80 let Antonín Ješke Chrástřany. 82 let Emilie Svobodová, Nepomyšl, Evženie Krejčárková, Praha a Emilie Lukaščíková, Podbořany. 83 let Alexandr Všečeka, Žatec. 84 let Vlasta Kašparová, Žatec. 86 let Emilie Šimsová, Praha. 89 let Jaroslav Lipavský, Kryry. 96 let Antonie Macáková, Podbořany. 98 let Marie Cupalová, Strojetic.

Duben: 75 let Vladimír Anděl, Jirkov a Miroslav Tomeš, Žatec. 80 let Irena Zemanová, Žatec, Eliška Petráčková, Most a Jilie Jidovu, Libočany. 81 let Marie Procházková, Liběšovice, a Rostislav Valenta, Podbořany. 82 let Žofie Záveská, Louny. 83 let Ludmila Chudobová, Louny. 84 let Pavlína Rajbřová, Lipno. 85 let Marta Jachňuková, Žatec. 86 let Marie Němcová, Lhota. 88 let Marie Kasalová, Očihov, Marie Mašková, Liběšovice a Olga Zahradníková, Chrástřany.

Všem těmto našim členům k jejich jubilejním narozeninám přejeme mnoho zdraví do dalších let.

Za region Kamila Ondrová

Poznámka V minulém čísle bylo uvedeno špatné jméno Olga u pani Branišové, správně mělo být Jiřina Branišová-Veverková. Máte si ověřit databázi - zprávu podal syn

Region Broumov

Březen: 80 let Božena Fatorová z Kupičova
Duben: 65 let Alexandr Stejskal ze Sofievky
Všem přejí zdraví.

Za region Broumov Pokorný

Děkujeme i za přání nám a přejeme brzké uzdravení-redakce

Region Moravský Krumlov**II. čtvrtletí 2010**

Květen: 83 let Jaroslav Sitar ze Senkevičovy, nyní Branišovice.

Červen: 82 let Emilie Skopíková-Holcová ze Sklíně, nyní Olbramovice. 55 let MUDr. Josef Hrabovský, Pohořelice, Smolín.

Vážení, k jubileu, jehož se dožíváte, srdečně blahopřejí a připojují přání dobrého zdraví, radosti a spokojenosti i do dalších let.

Za region Stanislava Kounková

Region Uničov

Březen: 83 let pan Alexandr Sedláček z Medlova.

Duben: 83 let pan Vladislav Cejtchaml z Uničova

Květen: 85 let paní Olga Hniková z Uničova. 81 let paní Olga Hybrantová z Nové Dědiny. 80 let pan Vladimír Havíř z Lichnova. 81 let pan Emil Macoun z Nové Hradečné.

Červen: 75 let pan Radomír Chudoba z Medlova

Září: 85 let paní Marie Škrabánková z Dlouhé Loučky

Ríjen: 81 let pan Václav Sedláček z Medlova

Listopad: 87 let paní Anna Mrázová z Újezda u Uničova. 80 let pan Josef Píček z Troubelic. 86 let pan Jan Maňas z Brnička u Uničova. 80 let paní Emilie Janků z Benkova.

Všem jubilantům co nejsrdečněji blahopřejeme a do dalších let přejeme pevné zdraví a osobní pohodu.

Za region Ing. Blanka Langrová

K blahopřání jubilantů se připojuje i redakce Zpravodaje**NAŠE ŘADY OPUSTILI...****Region Uničov**

Loňský rok ani začátek roku letošního nebyl pro náš region příznivým. V únoru nás opustil dlouholetý člen pan Václav Srb z Jaroslavic, na konci roku pak pan Václav Průšek z Benkova.

Dne 10. 2. 2010 zesnula ve věku nedožitých 88 let paní Anna Jakubčíková, původem z Ulbárova. Paní Anna byla naší dlouholetou členkou a velice milou, přátelskou a dobrosrdečnou společnicí. Navzdory pohnutému životnímu osudu si udržela i ve svém vysokém věku neobyčejnou vitalitu, uměla vnímat krásy všedního života, obdivovala se přírodě i každému živému tvoru, psala básně. Připomeňme si ji tedy jejími vlastními slovy:

Ať zvony znějí

Večerní zvon je slyšet až sem,

krásné vzpomínky posloucháš v něm ...

Volyně naše krásná na nás vzpomíná

a volá nezapomínat na naše krásné mládí

a nezapomenutelné lásky, které tam zůstaly,

a které se nám už nikdy nevrátí...

Je to jako voda v řece, utíká stále vpřed,

ale zpět se nikdy nevrací ...

Dnes tam na naši památku zůstalo jen

tisíce růží kvést. A když se bouře přezene

a po ní jejich květ opadá,

jen láska a vzpomínka v srdci zůstává ...

Loučím se s Tebou, moje drahá Volyně

a prosím - ať zvony znějí dál ...

Protože paní Anna žila sama, děkujeme jejímu synovci panu Viktoru Rážovi, který o ni v jejích posledních chvílích pečoval a postaral se o důstojný pohřeb.

Blanka Langrová

Region Chomutov

26 února t.r. zemřela ve věku 86 let členka našeho regionu pí Libuše Hryzbičlová s Krupy-Hranice, bytem v Malé Křhovicce.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region

Jiřina Kačerová a jednatel Josef Roller

Region Žatec

V minulém roce zemřel ve věku 88 let Václav Horáček z Loun, pocházel z Lipiny na Volyni.

Dne 24 prosince na Štědrý den zemřel v nedožitých 81 letech pan Josef Karlovský z Libočan, pocházel z Klečan.

31 ledna zemřela po těžké nemoci Anna Kašparová z Vidoule, v nedožitých 83 letech, rodem z Horodnice.

Pozůstalým rodinám upřímnou soustrast projevuje za region

Kamila Ondrová

Region Brno

Sdílují vám, že dne 13. prosince 2009 zemřela moje maminka paní Ludmila Dobrá, nar. 17. 12. 1927, bytem Brno, Oderská 12. Byla členkou SČVP od roku 1991

Jana Dobrá, dcera

Všem pozůstalým projevuje upřímnou účast i redakce Zpravodaje

**Příspěvky na tiskový fond
Ledem 2010**

František Slavík, 500 Kč, Dana Bajerová, 300 Kč

Region Praha: Viktor Vigner, Tábor, 300 Kč. Vlasta Vránová, Mimoň, 200 Kč. Jaroslava Filandrová, Praha, 150 Kč.

Region Žatec: Naďa Brůhová, Staňkovice, 300 Kč. Marie Sokolová, Staňkovice, 300 Kč. Antonín Nejedlý, Staňkovice, 300 Kč. Olga Berková, Žatec, 200 Kč. Božena Řehořová, Žatec, 100 Kč. Ludmila Kalašová, Opočno, 200 Kč. Anna Košťálová, Louny, 200 Kč. Nový Jaroslav, Ostrov, 200 Kč. Bohumil Šulitka, Klášterec n. Ohří, 500 Kč. Libuše Šebková, Louny, 100 Kč. Miroslava Šimsová, Belgie, 500 Kč. Emilie Šimsová, Praha, 300 Kč. Václav Nesvada, Ústí n./L., 200 Kč. Markéta Fenclová, Žatec, 200 Kč. Evženie Jirkovská, Žatec, 100 Kč.

Region Moravskoslezský: pan Jersák, Frýdek-Místek, 500 Kč. Zdeňka Šreková, Fulnek, 150 Kč. Antonína Přibyláková, Nový Jičín, 500 Kč. Mgr. Kamil Moravec, Studénka, 200 Kč.

Region Cheb: Josef Janatka, Cheb, 300 Kč.

Region Domažlice: Anna Řeháková, Líně, 400 Kč.

Region Šumperk: Václav Kynšt, Zábřeh, 500 Kč. Slavěna Eliášová, Šumperk, 200 Kč.

Region Brno: Amálie Svobodová, Blatnice, 200 Kč.

Region Šternberk: Jana Hluchenková, Šternberk, 100 Kč.

Region Nymburk: Jaroslav Černý, Milovice, 200 Kč.

Region Chomutov: Emilie Stieberová, Kadaň, 200 Kč. Alexandr Hývl, Klášterec n./Ohří, 100 Kč

Region Tachov: Jiřina Hrubá, Stříbro, 100 Kč.

Region Frýdlant: Vlasta Moučková, Frýdlant, 500 Kč

Region Litoměřice: Zdeňka Furmanová, Litoměřice, 200 Kč. Marie Toušková, Litoměřice, 200 Kč. Marie Vacatová, Lovosice, 200 Kč. Evženie Ružbatská, Litoměřice, 200 Kč. Marie Hueberová, Lysá n./L., 200 Kč. Pavla Melnočáková, Dobkovic, 200 Kč. Lidie Bečvaříková, Louny, 70 Kč. Lidie Doležalová, Vyšehořovice, 200 Kč. Karel Šerák, Chotíněves, 200 Kč. Anna Hendrychová, Štětí, 200 Kč. Helena Šimová, Trnovany, 300 Kč.

Region Zahraničí zaslali členský příspěvek + příspěvek na tisk

Anthony Bennett Odstrčil, Kanada, 25 CAD. Winston Shantora, Kanada, 25 CAD. Jarmila Šťastná, Berlín, 1000 Kč. Ludmila Raicin, Berlín, 500 Kč. Jiří Raicin, USA 500 Kč.

Za příspěvky upřímně děkuje Zpravodaj a SČVP

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podháječek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil.: 728 351 726.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 22.03.2010